

Τσιγγάνα καρδιά

του **Ζάχου Βασιλείου**

Χειρουργός, Μέλος της Εξελεγκτικής
Επιτροπής του ΙΣΘ και της Συντακτικής
Επιτροπής του περιοδικού 'Ιατρικά Θέματα'

Ο περασμένος Νοέμβρης διέψευσε κάθε πρόγνωση της ΕΜΥ και του Πελοπίδα, του 'ξερόλα' εφοριακού της παρέας του καφενείου. Περπατούσα το μεσημέρι της περασμένης Τετάρτης στη παλιά παραλία με το σακάκι στον ώμο και χαϊρόμουν τα χρώματα της θάλασσας και της πόλης που νωχελικά απλωνόταν κάτω από τον λαμπερό ήλιο.

Αχ, Θεσσαλονίκη! Δεν σε χαλάει εσένα ο χρόνος στο πέρασμά του, είσαι σαν παλιό, καλό κρασί... Γεμάτη ζωή, μυρωδιές, αναμνήσεις και προκλήσεις. Πόλη όμορφη, ποιητική, ερωτική. Υπάρχει άραγε Σαλονικιός που να μην αναπολεί βαδίζοντας στη παλιά σου παραλία, να μη χορεύει ζεϊμπέκικο στα κουτούκια σου ή να μη νοιώθει κάποιο ερωτικό σκίρτημα;

Έρωτας! Χωρίς αυτόν η ζωή σίγουρα θα ήταν άνοστη. Σαν ψιλοκομμένος πατσάς του Τσαρουχά χωρίς σκορδοστούμπι και σαν σουτζουκάκια του Ρογκότη χωρίς ρωσική.

Οι καφετερίες στην Αριστοτέλους και στην παραλιακή λεωφόρο ήταν γεμάτες από κόσμο. Η χαρά του φραπέ και της ανεμελιάς. Γεμάτες από νιάτα και ομορφιά. Υπήρχαν βέβαια και μερικοί συνταξιούχοι και κάποιες ηλικιωμένες κυρίες απ' αυτές που βλέπεις σε μνημόσυνα, σε παρουσιάσεις βιβλίων και στο Μέγαρο Μουσικής. Γεμίσαμε χήρες, είναι γεγονός. Εφτάψυχες και πανταχού παρούσες.

Αχ, άτιμα νιάτα! Περνάτε και φεύγετε...Γιατί τόση βιασύνη; Μέχρι να γνωριστούμε, να γίνουμε φίλοι, τσουπ, πετάτε μακριά χωρίς να ρίξετε ούτε μια ματιά πίσω σας. Δεν καταδέχεστε να δείτε ούτε μια στιγμή τη φαλακρίτσα, το σκεμπεδάκι, τα πρεσβυπικά γυαλιά και τα εναπομείναντα δόντια...

Δεν άντεξα στο πειρασμό. Μόλις είδα ένα άδειο τραπεζάκι έτρεξα. Άπλωσα πάνω του όλα τα απαραίτητα αξεσουάρ του Νεοέλληνα, το κι-

νητό, τα κλειδιά και το συναγερμό του αυτοκινήτου, τα τσιγάρα με τον αναπτήρα και το κομπολόι μου και παρήγγειλα ένα φραπέ.

Το βλέμμα μου δεν άργησε να πέσει στο απέναντι τραπεζάκι. Μια δίμετρη ξανθιά, με μια αποκαλυπτική μίνι φούστα κι ένα κόκκινο μπλουζάκι που άφηνε τη μέση της ακάλυπτη, τράβηξε αμέσως το ενδιαφέρον μου. Φόρεσα τα γυαλιά ηλίου για να μπορώ να τη παρατηρώ χωρίς να με πάρει χαμπάρι.

Ήμουν γεμάτος αυτοπεποίθηση. Πίστευα στις δυνάμεις μου και σήκωσα τον πήχη ψηλότερα. Είχα τη σιγουριά του κυνηγού που παίρνει τα βουνά, σίγουρος πως θα επιστρέψει στο σπίτι του με κάποιο θήραμα.

Τέρμα πια σε συμβιβασμούς και σε μοιρολατρίες. Δεν με πήραν δα και τα χρόνια! Άλλος στα πενήντα, πενήντα και κάτι για να είμαστε ειλικρινείς, βάζει τη κουλούρα και κάνει οικογένεια. Άλλος μόλις ξεκινά τη καριέρα του βουλευτή. Λίγο καλύτερα να ήταν τα οικονομικά μου, θα ήμουν απόλυτα ευχαριστημένος. Με ένα ψωρομισθό από το ΙΚΑ τι να πρωτοκάνεις; Θα μου πεις πως είμαι γιατρός. Το ονόρε μας έμεινε! Δε βαριέσαι! Δεν είμαι αχάριστος. Μπορώ να πιω το καφεδάκι μου μια φορά τη βδομάδα στη παραλία, να παραγγείλω καμιά πίτσα στο σπίτι μια στις δεκαπέντε, να πάω σινεμά μια φορά το μήνα και να περάσω από τη λαϊκή στη Μπότσαρη όταν τα αγουράκια και οι μπάμιες, ελέω Κουλούρη, είναι σε προσιτή τιμή.

Γεροντοπαλικάρο με φωνάζει ο Πελοπίδας, παντρεμένος με την Ευανθία και με τη πεθερά στο σπίτι. 'Ελεύθερο πουλί' να με αποκαλείς του λέω εγώ και πάει να σκάσει από τη ζήλια του. Με δικό μου σπίτι, ένα Άουντι είκοσι χρονών και ένα μισθό, μήνας μπαίνει, μήνας βγαίνει. Τον περασμένο Αύγουστο πήρα τη μεγάλη απόφαση. Δεν πήγαινε άλλο. Πήγα σε ένα διαιτολόγο και μπήκα

σε πρόγραμμα. Έχασα δέκα κιλά μέσα σε τρεις μήνες. Επισκέφθηκα ταυτόχρονα μια από εκείνες τις κλινικές που βάζουν μαλλιά. ‘Όπου βλέπεις κενό, εμφύτευε!’ είπα στο γιατρό και ξάπλωσα. Τέρμα πια το κόμπλεξ και το άγχος με τα μποφόρ του Βαρδάρη. Μπορώ τώρα να κάθομαι άφοβα κάτω από πολυέλαιο, μπροστά σε καθρέφτη ή να σκύβω χωρίς τρακ να δέσω τα κορδόνια μου. Τώρα πια έχουν μακρύνει οι τρίχες, δεν μοιάζει το κεφάλι μου σαν ρύγχος ποτιστηριού όπως με πείραζε ο Πελοπίδας. Έχω αλλάξει ψυχισμό, χτένα και κουρείο. Στη συνέχεια, αρχές Σεπτεμβρίου, πέρασα από τον οδοντογιατρό μου. ‘Όπου βλέπεις τρύπα, Γεράσιμε, βούλωσέ την!’ του φώναξα και άνοιξα το στόμα μου. Σφράγισε, γυάλισε, πέρασε γέφυρες, πορσελάνες και αμμαντοσιμέντο, έγινε άλλος άνθρωπος.

‘Ν’ αλλάξεις και τα γυαλιά σου! Σαν του Ζάχου Χατζηφωτίου είναι, παλιομοδίτικα’ μου είπε ο Πελοπίδας. ‘Και το ντύσιμό σου, ρε παιδί μου...Σαν συνταξιούχος θεολόγος της Γενναδείου μοιάζεις. Πως να σε κοιτάξουν οι γυναίκες;’ Είχε δίκιο ο Πελοπίδας. Πάντα έχει δίκιο ο άτιμος! Χωρίς δεύτερη σκέψη πήγα κι αγόρασα ένα πορτοκάλι κοκάλινο σκελετό Βερσάτσε, τελευταία λέξη της μόδας και μετά πέρασα απ’ του ‘Φωκά’. Έφυγα με δυο μεγάλες σακούλες, φουλαρισμένη τη πιστωτική μου κάρτα με άτοκες δόσεις και γεμάτος πλέον σιγουριά για τον εαυτό μου.

Αυτή τη βόλτα στη παραλία, ελαφρύτερος κατά δέκα κιλά, την χάρηκα. Ο Βαρδαράκος που φυσούσε μου ανέμιζε το πυκνό μαλλί, το χαμόγελό μου άστραφτε στον ήλιο, το συνολάκι Αρμάνι έκανε θραύση ενώ από το αθέατο πίσω από τα μοδάτα πορτοκαλί γυαλιά βλέμμα μου δεν ξέφυγε τίποτα.

Επιτέλους! Ένοιωθα σαν έφηβος, έτοιμος να ρουφήξω τη ζωή, να στύψω τη πέτρα. Μου πέρασαν διάφορες ιδέες από το μυαλό. Να δηλώσω εθελοντής στους Ολυμπιακούς της Αθήνας, να πάω για ράφτινγκ στον Βοϊδομάτη, να κάνω μπάντζι τζάμπινγκ από τη γέφυρα της Χαλκίδας.

Η ξανθιά κοπέλα απέναντι δεν με άφησε να συνεχίσω τις σκέψεις μου. Συνέχισα να τη παρατηρώ. Μιλούσε στη διπλανή της, μια παχουλή, ηλικιωμένη κυρία με ακουστικό βαρηκοΐας στο αριστερό αυτί, κρυμμένο κάτω από μια βαμμένη κόκκινη μπούκλα. Θα πρέπει να ήταν θεία της, κάτι τέτοιο. Η ξανθιά κάθε τόσο κοιτούσε πονηρά προς το μέρος μου και φαινόταν έτοιμη να πέσει στα δί-

χτυα μου. Άναψα ένα τσιγάρο επιδιώκοντας να τραβηχτεί το μανίκι του πουκαμίσου και να φανεί το Βασερόν Κονσταντέν μου και ταυτόχρονα άρχισα να παίζω το ασημένιο κομπολόι μου. Εκείνη έστειλε μηνύματα από το κινητό της. ‘Σκέτο μανούλι είναι!’ σκέφτηκα καθώς άλλαζε σταυροπόδι. Πήρα κι εγώ το κινητό μου με τη κάμερα κι έκανα δήθεν πως πληκτρολογώ έναν αριθμό. ‘Πόσο πήγε η ‘Κλωνατέξ’, Μπάμπη; Μη μου λες! Εντάξει! Αγόρασε χίλια κομμάτια!’ έκανα πως μιλούσα στο χρηματιστή μου που εξαφανίστηκε πριν δυο χρόνια κάπου στη Βραζιλία μαζί με τη γραμματέα του. Η ξανθιά μου χάρισε ένα χαμόγελο γεμάτο υπονοούμενα. ‘Ήμουν βέβαιος πια. Το ψάρι πιάστηκε στα δίχτυα. Χωρίς καθυστέρηση έβγαλα μια καρτ βιζίτ από το πορτοφόλι μου. ‘Όχι εκείνη που γράφει Πολύκαρπος Χατζηκαραπαναγιωτίδης, παθολόγος ΙΚΑ αλλά εκείνη που γράφει Πόλυς Χατζής, εισοδηματίας και σημείωσα στο πίσω μέρος της: ‘Θα σε περιμένω ανυπόμονα απόψε, στις εννιά το βράδυ, στον ‘Όμιλο’, στη παραλία’. Φώναξα το γκαρσόν και του έδωσα τη κάρτα μαζί με ένα καλό φιλοδώρημα. Εκείνο σε λίγο πλησίασε διακριτικά το τραπέζι της ξανθιάς και της την έδωσε. Η καρδιά μου πήγε να σπάσει. Άναψα ένα τσιγάρο με νευρικές κινήσεις. Η ξανθιά τη διάβασε, με κοίταξε και μετά χαμήλωσε το βλέμμα της κοκκινίζοντας σαν όμορφη, ντροπαλή παπαρούνα του αγρού. Η θεία, γεμάτη περιέργεια, τη ρώτησε, τέντωσε το καλό της αυτί, έβαλε τα πρεσβυωπικά της γυαλιά και διάβασε με τη σειρά της τη κάρτα μου. Μου έριξε ένα βιαστικό χαμόγελο και μετά έβγαλε από τη τσάντα της ένα καθρεφτάκι με κραγιόν και άρχισε να φτιάχνεται.

‘Τα πράγματα είναι σοβαρά. Που ξέρεις; Μέχρι τα Χριστούγεννα μπορεί και να μου ζητήσει η κοπέλα να δώσουμε λόγο’ σκέφτηκα, χωρίς να ξεκολλήσω το βλέμμα μου από πάνω της.

Σε λίγο σηκώθηκαν οι δυό τους και πέρασαν από μπροστά μου χαμογελαστές. Τράβηξα το πόδι μου για να μη με πατήσει η χοντρή θεία στον κάλο και πήρα την πιο γοητευτική έκφραση που μπορούσα κάνοντας μια κίνηση με το κεφάλι.

Από τις οκτώ το βράδυ ήμουν στο μπαρ ρεστοραν της παραλίας. Το τραπέζι που είχα κλείσει ήταν δίπλα ακριβώς στη τζαμαρία, δυο μέτρα από το κύμα. Τα φώτα από το λιμάνι και τη παραλία τρεμόπαιζαν σαν χριστουγεννιάτικα λαμπάκια. Άναψα το κερί στη μέση του τραπεζιού κι άφησα δίπλα του το κόκκινο τριαντάφυλλο. Μετά,

παρήγγειλα ένα ακριβό μπουκάλι κρασί με δυο ποτήρια και συνέχισα να μετρώ το χρόνο. 'Α, ρε, Πελοπίδα! Να έβλεπες το φίλο σου το γιατρό. Θα έσκαζες από τη ζήλια σου...' σκέφτηκα και άναψα ένα πούρο 'Κοχίμπα' που κρατούσα φυλαγμένο για εξαιρετικές περιπτώσεις.

Μπορεί βέβαια η δίμετρη Ξανθιά να ήταν πολύ μικρότερή μου αλλά αυτό δεν με πείραζε καθόλου. 'Η γυναίκα πρέπει να είναι μικρότερη από τον άντρα', έλεγε η Πολίτισσα η μάνα μου. Αυτό που μετράει είναι να υπάρχει συμφωνία χαρακτήρων. 'Ένοιωθα τη καρδιά μου να χτυπά δυνατά. Προληπτικά, πριν φύγω από το σπίτι, πήρα ένα χάπι για τη πίεση, ένα Ζαντάκ για το στομάχι και μισό 'Λεξοτανίλ'. Δεν ξέρεις καμιά φορά. Τις προάλλες στο μπαράκι με τη Τζένη ένοιωσα μια ζαλάδα, με βάλανε στο ασθενοφόρο και με τρέχανε στα νοσοκομεία. 'Ο πατέρας σας είναι;' τη ρώτησε ο τραυματιοφορέας χωρίς να προσέξει που του έκλεινα το μάτι. Πάει και το ραντεβού, πάει κι η Τζένη. Εξαφανίστηκε από τότε. Δε βαριέσαι...

Κοίταξα το ρολόι. Εννιά η ώρα. Η πόρτα του

μαγαζιού άνοιξε και η φλόγα του κεριού στο τραπέζι τρεμόπαιξε στο αεράκι της θάλασσας. 'Επιτέλους, ήρθε!' σκέφτηκα και έκλεισα τα μάτια περιμένοντας να μυρίσω το άρωμά της, ν' ακούσω την ανάλαφρη πατημασιά της, τη βελούδινη φωνή της. Ξαφνικά, βαριά βήματα ακούστηκαν να πλησιάζουν από πίσω μου και ταυτόχρονα μια έντονη μυρωδιά από πατσουλί γέμισε την ατμόσφαιρα του μπαρ και μου ήρθε να βήξω. Μια μπάσα φωνή έκανε χίλια κομμάτια τα όνειρα της ρομαντικής, γλυκιάς βραδιάς.

'Περιμένετε πολύ, κύριε Πόλυ;'

Γύρισα και είδα τη θεία με τα παραπανίσια κιλά, τα πρεσβυωπικά γυαλιά και το ακουστικό μέσα στη μπούκλα να στέκεται και να με κοιτά φιλήδονα μέσα στα μάτια. Ένα χαμόγελο αποκάλυψε τη τεχνητή οδοντοστοιχία της. Κάθισε απέναντί μου, έπιασε με τα χοντρά της δάχτυλα το καμένο το τριαντάφυλλο και το έφερε στη μύτη της. Τα μάτια της βούρκωσαν και έβγαλε ένα μακρόσυρτο αναστεναγμό που έσβησε τη φλόγα του κεριού. 'Πόλυ μου!'

